

Brood uit de hemel

**HOUVAST
OP SCHOOL**

VERHAAL

Het is al weer weken geleden sinds het volk uit Egypte is weggevlucht. Ze zijn al weer bijna vergeten hoe God hielp om de Rietzee in tweeën te splijten. Ze reizen nu door de woestijn Sin. Het is niet makkelijk om hier te overleven. De mensen zijn moe en ze hebben honger. Er is nu nog net genoeg eten voor iedereen, maar het begint langzaam op te raken. Ze beginnen terug te denken aan hun leven in Egypte. Ze klagen bij Mozes: “Had je geen plan om ons hier genoeg eten te geven? We zijn nu wel bevrijd van onze slavernij, maar straks sterven we hier in de woestijn van de honger. Waren we maar in Egypte gebleven!”

God hoort de mensen klagen en zegt tegen Mozes: “Ik zal regen sturen. ’s Nachts zal het regenen. Dit zal geen regen van water zijn, maar van brood. Het zal ’s nachts brood regenen. Stuur er iedere ochtend een grote groep mensen op uit om het brood te verzamelen. Ze mogen niet alles verzamelen, maar alleen de hoeveelheid die ze nodig hebben voor die ene dag. Niet meer. Op de dag voor de rustdag mogen ze twee porties verzamelen. Maar alleen dan.”

Mozes dankt God voor zijn hulp. Hij vertelt de mensen dat God voor brood zal zorgen. Een deel van het volk is blij, maar een deel gelooft Mozes niet. De volgende morgen is het mistig rondom het kamp. Mozes stuurt een groep mensen erop uit en zegt ze dat ze naar eten moeten zoeken. Hij zegt tegen ze dat ze niet meer mogen pakken dan ze nodig hebben voor deze ene dag. Ze komen terug met manden vol met genoeg voor het hele volk.

Iedereen is verrast en mensen vragen hoe ze al dit voedsel hebben gevonden. Ze vertellen dat er op de grond, onder de mist, een hele laag met grote broodkorrels lag. Mozes legt uit dat dit brood uit de hemel komt en door God is gegeven. Het brood wordt verdeeld onder het volk. Mozes zegt bij het uitdelen: “Je mag niets bewaren voor morgen. Dit brood is bedoeld voor vandaag. Morgen zal het niet meer goed zijn. God zal morgenochtend nieuw brood geven.”

Sommige mensen luisteren niet naar Mozes en bewaren toch een deel van het brood. Ze zijn bang voor de honger. De volgende dag blijkt het brood vreselijk te stinken en zit het vol met wormen. Mensen die ervan gegeten hadden, worden heel ziek. Mozes is woedend op deze mensen. “Luister dan ook naar mij en naar wat God mij vertelt. Pas na een week mogen we meer brood van God gaan verzamelen.”

Nu luisteren ze wel. Ze noemen de broodkorrels ‘manna’. Het brood smaakt naar honing. Ze verzamelen ze ’s ochtends genoeg brood voor die dag en ’s avonds laten ze de restjes achter. De dag voor de rustdag mogen ze twee porties per persoon verzamelen. Want op de rustdag verzamelen ze niet.

God vraagt aan Mozes om per familie één grote pot manna te bewaren. Het manna in deze pot zal nooit bederven, maar de mensen mogen het niet opeten. Ze moeten het doorgeven binnen de familie. Zo zal iedere nieuwe generatie zien dat God hen in de woestijn brood heeft gegeven. Het zal een bewijs zijn dat God voor zijn volk zorgt.

Hierna trekken de mensen nog veertig jaar door de woestijn en leven zij van het brood uit de hemel.